

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: SC Gran Via Moinești Srl

Motpart: Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), Administrația Finanțelor Publice București

Tolkningsfrågor

1. När ett mervärdesskattepliktigt företag förvärvar byggnader, som är avsedda att rivas, och det markområde där de är uppförda i syfte att uppföra en samling bostäder på nämnda område, kan detta förvärv betraktas som en förberedande verksamhet som tar formen av en investeringsutgift i syfte att uppföra ett bostadsområde och därmed ge rätt till avdrag enligt bestämmelserna i artiklarna 167 och 168 i direktiv 2006/112/EG ⁽¹⁾ av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt för den mervärdesskatt som är hänförlig till förvärvet av byggnaderna?
2. När de byggnader som är avsedda för rivning och som förvärvats med det markområde där de är uppförda sedan rivs i syfte att uppföra en samling bostäder på nämnda område, medför detta en skyldighet enligt artikel 185.2 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt att justera den mervärdesskatt som är hänförlig till förvärvet av byggnaderna?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1)

Talan väckt den 26 maj 2011 — Europeiska kommissionen mot Konungariket Danmark

(Mål C-261/11)

(2011/C 238/09)

Rättegångsspråk: danska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: R. Lyal och N. Fenger)

Svarande: Konungariket Danmark

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Danmark har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 49 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och artikel 31 i EES-avtalet genom att införa och upprätthålla lagstiftning om omedelbar utflyttningsbeskattning av bolags överföring av tillgångar till en

annan medlemsstat, utan att beskatta motsvarande överföringar av tillgångar inom Danmarks gränser, och

- förplikta Konungariket Danmark att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt dansk skattelagstiftning betraktas överföring av en affärsverksamhets tillgångar för användning utanför Danmark som överlåtelse och beskattas som en sådan, medan verksamhet inom landets gränser först anses ha upphört när de aktuella tillgångarna rent faktiskt har överlåtits. Ett företag som överför tillgångar mellan olika driftsställen i Danmark beskattas alltså inte för värdet av dessa vid överföringen. Om samma företag däremot överför tillgångar till ett fast driftsställe utanför Danmark ska det genast betala skatt på tillgångarnas värde på samma sätt som om de hade överlåtits.

Enligt kommissionen utgör denna diskriminering ett hinder för etableringsfriheten, vilket strider mot artikel 49 FEUF. Kommissionen ifrågasätter inte Danmarks möjlighet att beskatta värdeökningar som ett företag har uppburit under den tid det har varit etablerat i Danmark. Kommissionen anser emellertid att de omständigheter som ligger till grund för skatteplikten bör vara desamma, nämligen tillgångens realisering eller en faktor som innebär att avskrivningarna kan anpassas, oavsett om den aktuella egendomen överförs till utlandet eller förblir i Danmark.

Kommissionen anser att det inte kan anses berättigat att det sker omedelbar beskattning av realiserade värdeökningar i samband med överföring av tillgångar i Danmark till en annan medlemsstat, när det inte sker en sådan beskattning i motsvarande nationella situationer. Konungariket Danmark skulle exempelvis kunna fastställa värdet av de realiserade värdeökningar som den anser omfattas av dess beskattningsrätt, utan att omedelbart ta ut skatten och utan att företaget måste uppfylla andra villkor för att kunna skjuta upp betalningen härav.

Överklagande ingett den 3 juni 2011 av Viega GmbH & Co. KG av den dom som tribunalen meddelade den 24 mars 2011 i mål T-375/06, Viega GmbH & Co. KG mot Europeiska kommissionen

(Mål C-276/11 P)

(2011/C 238/10)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Viega GmbH & Co. KG (ombud: advokaterna J. Burrichter, T. Mäger och M. Röhrig)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- ogiltigförklara det överklagade beslutet i den del det berör klaganden menligt,
- ogiltigförklara kommissionens beslut K(2006) 4180 slutlig av den 20 september 2006 om ett förfarande enligt artikel 81 EG och artikel 53 i EES-avtalet (Ärende COMP/F-1/38.121 — Fittings (Rördelar)), i den del det rör klaganden,
- i andra hand, ogiltigförklara eller nedsätta de böter som klaganden påförs genom artikel 2 j i detta beslut,
- alternativt till de första båda yrkandena, återförvisa målet till tribunalen, och
- förplikta motparten i förfarandet vid tribunalen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Överklagandet riktar sig mot tribunalens dom i vilken den ogiltigförklarar den talan som klaganden väckt mot kommissionens beslut K(2006) 4180 slutlig av den 20 september 2006 om ett förfarande enligt artikel 81 EG och artikel 53 i EES-avtalet (Ärende COMP/F-1/38.121 — Fittings Rördelar).

Klaganden har anfört följande grunder till stöd för sitt överklagande:

Tribunalen har i den överklagade domen åsidosatt dels klagandens rätt att bli hörd, dels principerna om bevisföringen och dels sin motiveringsskyldighet. I den överklagade domen har tribunalen till stöd för klagandens kartelldeltagande hänvisat till de per hand nedtecknade anteckningarna av ett enda vittne och till en begäran om förmånlig behandling, dock utan att ens gå in på klagandens argument avseende dessa handlingar. Klaganden har uttryckligen riktat tvivel mot riktigheten i dessa handlingar (vittnet har inte deltagit i de tyska mötena och talar inte ens tyska).

Tribunalen borde ha förordnat om bevisupptagning avseende riktigheten i kronvittnets anteckningar. Genom att behandla dessa anteckningar och begäran om förmånligare behandling som bevis utan att förordna om bevisupptagning har tribunalen åsidosatt principerna om bevisföring.

Den överklagade domen strider mot artikel 81 EG, eftersom att tribunalen slagit fast att klaganden den 30 april 1999 deltagit i ett möte av "konkurrensbegränsande karaktär". Dessutom strider den överklagade domen mot artikel 23.1 i förordning nr 1/2003 i den del deltagandet i detta möte beaktades vid fastställandet av böterna. Tribunalen har vad gäller detta möte

enbart slagit fast att bevisen "snarare" pekar på ett konkurrensbegränsande än ett konkurrenskonformt syfte. Således åsidosätter tribunalen sin egen princip vad gäller bevis, närmare bestämt att en överträdelse ska bevisas på så sätt att det framstår som säkert och utan tvivel.

Frågan huruvida mötet den 30 april 1999 hölls i konkurrensbegränsande syfte eller ej påverkar fastställandet av böterna. Detta möte betraktas som bevis för att klaganden har deltagit i en kartell på marknaden för pressrör. Mot denna bakgrund har klagandens omsättning på marknaden för pressrör fastställts elva gånger högre i samband med fastställandet av utgångsbeloppet för böterna.

Vad gäller beaktandet av omsättningen hänförlig till pressrör är den överklagade domen inte tillräckligt motiverad och dessutom inkonsekvent. Böterna på över 50 miljoner euro fastställs i punkt 85 i den överklagade domen slutligen enbart med stöd av två möten vars koppling till marknaden för pressrör beskrivs i två halva meningar och fastställs utan någon som helst bevisvärdering. Tribunalen har vidare antagit att klaganden deltagit i konkurrensbegränsande samverkan avseende marknaden för pressrör i samband med mötet den 30 april 1999, trots att tribunalen samtidigt slagit fast att det bland konkurrenter till klaganden fram till den 30 april 2000 debatterats om huruvida pressrör (på vilken marknad klaganden har monopolställning) över huvud taget omfattades av en kartell.

Slutligen innebär den överklagade domen ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Kommissionen har med tribunalens godkännande tillämpat de i förfarandet relevanta riktlinjerna för att fastställa böter enligt följande: Först fastställs ett utgångsbelopp med beaktande av omsättningen hänförlig till pressrör fastän pressrör även i enlighet med tribunalens konstateranden enbart kunnat vara föremål för en kartell under åren 2000 och 2001. Härfter höjdes utgångsbeloppet med 90 procent med hänsyn till klagandens påstådda deltagande i kartellen (9 år och 3 månader). Eftersom man således utgått från omsättningen hänförlig till pressrör för hela tidsperioden och inte enbart för den senare delen (ett och ett fjärdedels år), strider fastställandet av böterna mot proportionalitetsprincipen.

Överklagande ingett den 6 juni 2011 av Europeiska unionens råd av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 22 mars 2011 i mål T-233/09, Access Info Europe mot Europeiska unionens råd

(Mål C-280/11 P)

(2011/C 238/11)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Europeiska unionens råd (ombud: G. Maganza, B. Driessen och Cs. Fekete)